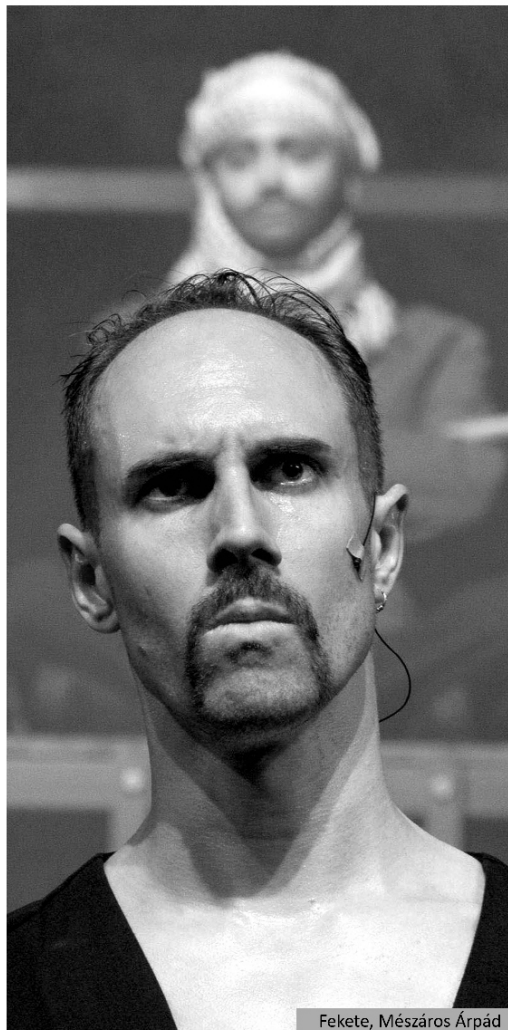

kisvárdai lapok

XXIX. évfolyam 4. szám – 2017. június 20. kedd

Fekete, Mészáros Árpád

Magyar
Színházak
kisvárdai
fesztiválja
XXIX.

Nem minden viasz spanyol

Azt álmodtam valamelyik éjjel, hogy a színházi eredményeim elismeréseképpen felkértek, legyenek a paksi atomerőműnél fűtőelem-válogató. Mire igent mondtam volna, oldalba rúgtam zsigerből az ágymenti falvédőt, és felébredtem.

Rágörcsölni tilos! Nem mindegy, hogy minőségellenőrnek képzelet magát az ember, vagy annak, amire valójában hivatott: új értékek felfedezőjének. A minőség tudor pózában tetszelegni, nem kedvemre való. Szerencsére, a tévhittel ellentétben, nem minden viasz spanyol, sőt, a spanyol sem egyforma teljesen, ezért nyitott szemmel-füllel járva találni bőven felfedezni valót. A színház mindenekelőtt színészből van. Nincs két egyforma Rómeó, nincs két egyforma Júlia, ahogyan két azonos rajzolatú ujjlenyomat sincs. Míves rendezésben a klasszikus darabok – más szereplőkkel – lehetnek akár sűrűn visszatérő előadásai egy fesztiválnak. Ott kevésbé, ahol a nézőtérben ülők többsége helyi lakos, és ritka vendégek a turisták, a szakmabeliek. Az viszont megengedett, s talán szerencsés is, ha valamelyik színész két vagy több szerepben remekelhet ugyanabban az évadban.

Legnagyobb örömem a különleges alakításokban telik, illetve azokban a rendezésekben, amelyek a színészi képességek kibontakoztatásán alapszanak, ugyanakkor a válogató ritkán kínálkozó boldogsága, elorozni mástól a felfedezni valót. Tavaly ez megadatott nekem, amikor a marosvásárhelyiek Nyugalom c. opusát, a sepsiszentgyörgyiek *Úrhatnám polgárát*, vagy a nagyváradiaktól *Az esetet* Kisvárdán mutattuk be, magunkra vállalva a kockázatot a POSZT helyett. Úgy érzem, ugyanígy történt ez ebben az évben is: van a válogatásomban legalább három olyan alkotás, amely nem a „futottak még” kategóriában szerepelt volna a pécsi mustrán sem, ha meghívják.

Lehetnek persze a műsor-összeállításnak tematikai indítékai is. Ha azt mondom például, hogy nem viasz, hanem viasz: a szerelemi, a történelmi boldogságkeresésükben szárnyalóknak, majd elbukóknak. Miért nem szoktuk vajon a katarzist, vigaszként fordítani?

Balogh Tibor

Akit a fesztivál vitt a színészi pályára...

Minden résztvevő – legyen szó színészeiről, rendezőiről vagy nézőiről – szeretettel gondol (vissza) Kisvárdára és szívesen látogatja meg újra és újra a fesztivált. Ám vajon milyen érzésekkel, emlékekkel jöhet el ebbe a városba az, aki ténylegesen, a fesztivál szeretetén túli értelemben is "hazajár"? Lapunk Nagy Lórántot, az egri Gárdonyi Géza Színház szín-művészt kérdezte.

A fesztivál szervezői, nagy örömmel meghívták az egri Gárdonyi Géza Színház La Mancha lovagja című musicaljét vendéglőadóként. Két éve vagyok tagja a színház társulatának, az előadásban pedig Cervantest, a főszerepet alakítottam. Noha az előadás miatt nem kell „hivatalosan” végig maradnom a fesztiválon, a Sardar Tagirovsky által tartott és vezetett színészkurzuson részt akartam venni. Ő nagyon egyedien, egy másfajta oldalról közelíti meg az egyes szerepeket és a szokványostól eltérő színészvezetést alkalmaz. Nagyon kíváncsi vagyok erre, hiszen én nem ezt és nem így tanultam. Ezért is veszek részt ezen az öt napig tartó kurzuson.

Ma volt az első napod Sardarral. Eddig mik a tapasztalataid?

Nagyon érdekes, amit ő csinál, az, ahogyan hozzányúl a szerephez, annak megformálásához. Valami ősbibb, valami pörébb megközelítést kíván a színészekről.

Ha jól tudom, Kisvárdra városa neked nemcsak a fesztivál helyszínét jelenti...

Kisvárdáról származom, 1979

Nagy Lóránt az egri Gárdonyi Géza Színház La Mancha lovagja című előadásában

óta éltem itt, és csak 1997-ben, az érettségi után hagytam el a várost. Ekkor költöztem Budapestre azért, hogy színészetet tanuljak. Most is ott élek. Főként a zenés színházzal szerettem és szeretek most is foglalkozni.

Van bármilyen különösebb élményed vagy emléked magáról a fesztiválról?

Alapvetően csak jót tudok mondani róla. Néha nagyon jó hangulatú volt, néha kevésbé. De az utóbbi öt-hat évben igyekeztem két-három napokra hazajárni Kisvárdára és aktívan részt venni a fesztiválon nézőként és művészként egyaránt. Mind a mai napig szeretek beszélgetni színésztársaimmal, hiszen a Kárpát-medence ennyi pontjáról érkezett társulatokkal, alkotókkal nem tud akárki, akármikor és akárhol találkozni. Ez egy különleges találkozás lehet. Fialat koromból is kedves emlékeim vannak a fesztiválon bemutatott előadásokról. Tulajdonképpen a színészi pályára is ennek az eseménynek

köszönhetően találtam rá. És további lehetőségek előtt is áll majd a város, ha kész lesz a nyári, szabadtéri színpad, azaz befejezik a Várszínház felújítását.

Van számodra meghatározó, az egykori fesztiválok valamelyik előadásával kapcsolatos nézői élményed?

Kettőt is tudok említeni. Az egyik Vidnyánszky Attila *Dekameron* című rendezése, Trill Zsolttal a főszerepben. Az egyetlen, az előadásról készült felvételt tartalmazó videó kópia nálam van – de ezt Nyakó Béla nem tudhatja meg!

Lenyűgözött az, ahogyan ebben az (egyébként nem zenés) előadásban a zenei betétek úgy szolgálták a prózai részeket, a színpadképet és a színészeket, hogy az előadás megtekintése után napokig visszhangzott még a fejemben. Nagyon erős hatást gyakorolt rám továbbá a Gyilkosság a székesegyházban, amelyet szintén ő rendezett, egy zsinagógában.

Hogy érzed magad eddig az idei fesztiválon?

Szeretek hazajárni, noha erre ritkán van csak lehetőségem. Húsz éven keresztül, az alapoktól kezdve színházat csináltam itt, a városban. Minden fűszál, minden helyszín, minden illat egy-egy emléket idéz fel bennem. Úgy érzem, mintha mindez én magam lennék. Örülök, hogy hazajöhöttem és 17-én játszhattam a kisvárdai közönségnek. Ők – 90%-ban – én vagyok.

Németh Fruzsina

CSOPORTTERÁPIA

Mivel vasárnap technikai okok miatt elmaradt a nagyváradi Szigligeti Színház *Maya* című revüoperettje, így a hétfői szakmai beszélgetésen a másik versenyelőadást, a *Gardéniát* elemezték a zsűri tagjai, a rendező illetve a résztvevők. A Benkó Bence (K2 Színház rendezője, színésze) és Sztarenki Pál (zalaegerszegi Hevesi Sándor Színház művészeti igazgatója) vezette fórumon szó esett a Marosvásárhelyi Spectrum Színház „missziójáról” és „iskolájáról”, valamint a dráma szövege és annak színpadra állítása közötti bonyolult kapcsolatról.

Rendhagyó módon kezdődött a beszélgetés, ugyanis Árkosi Árpád rendező egy perces néma felállást javasolt az ottlevőknek a nemrégien elhunyt, haláláig a Nagyváradi Állami Színház társulatához tartozott Csíky Ibolya tiszteletére. Árkosi ezután megjegyezte, jó lenne, ha a színházi fesztivál „találkozó” jellegére több hangsúlyt fektetnének a szervezők. Azért, hogy ne csak az itthoni és az otthoni (színházi) szakmabeliek tudják tapasztalataikat megosztani és egymástól tanulni, hanem legyen méltó helyük a már eltávozott, „nagyok” számára is, akik már nem lehetnek közöttünk itt, a fesztiválon, de példaképei lehetnek minden színházzszeretőnek és szakmabelinek.

Ezután Benkó Bence, és később hozzá csatlakozva Sztarenki Pál is azt a kérdést pedzegette, mennyire kellett Elzbieta Chowniec drámáját szóról szóra színre vinni, azaz mennyire volt szükséges minden egyes kimondott cselekedetet vagy mondatot illusztrálni. Ezenkívül Sztarenki hozzátette, hogy talán izgalmasabb, magával ragadóbb lett volna az előadás, ha a négy

nő monológja nem párhuzamosan hangzott volna el, hanem egyfajta kontra-rekontra, akció-reakció, erősítés-oldás dinamikus játékát kínálja a közönségnek, segítve ezzel a nézőt az együtt gondolkodásban és az átélésben. Ennek kapcsán az előadás rendezője, Török Viola megjegyezte, hogy a *Gardénia* (pszichoanalitikus) célja az volt, hogy egy pseudo-kommunikáció jöjjön létre a női karakterek között, amely a közönséggel együtt alkotott csoportterápiarésze: igen, jól gondoltam, hogy így gondolja. Török szerint az „ép testben ép lélek” elve, az erre való nevelés akár a Marosvásárhelyi Spectrum Színház missziójaként is értelmezhető. Ezt az irányultságot hangsúlyozta Zsigmond Andrea színházi szakíró-zsűritag, aki más határon túli színházak esetében is lát színjáték-típusbeli irányokat, amelyek meghatározók egy-egy színház alkotói tevékenységében. A rendezés csoportfoglalkozás jellege kapcsán Keszég László rendező-zsűritag kifejtette, hogy az előadás kicsi hibájaként róható fel az, hogy semmit nem bízott a véletlenre. Keszég szerint fontosabb lett volna, hogy a néző e női sorsokba való betekintés után arra kapjon választ: hogyan alakult ki ez a minta és miért kell ezt felismernie saját életében a nézőnek? Ennek hiányában egy felnőtteknek szóló mesét látott a közönség a színpadon, vélte a Szegei Nemzeti Színház főrendezője.

Fábián Péter, rendező-zsűritag a színészvezetés kérdését is felhozta a beszélgetés során. Számára a színész megfelelő állapotba kerülése hangsúlyosabb szerepet kapott, mint magának a történetnek az elmesélése. Mint mondomta, a legtöbb színésznő játékában sokkal több

Gardénia - marosvásárhelyi Spectrum Színház

érzelmet vélt felfedezni, semmint értelmet, központozást, vagyis egyfajta gondolati építményt. A nézők megszólítására való törekvést, a közlés és a velük párbeszédbe kerülés vágyát Fábiana csupán a darab IV. Nő karakterében fedezte fel, akit Czíkó Juliánna alakított.

A beszélgetés vége felé Árkosi Árpád az előadás ritmikájával kapcsolatban fogalmazott meg kritikát. A rendező úgy fogalmazott, hogy miután „betekintést nyertünk a cellába”, nem alakult ki tiszta viszony a közönség és a színpad között. Nem volt egyértelmű, hogy a rendezés passzív, csupán szemlélődő, „bekukantó” szerepet szán a nézőnek vagy aktív cselekvésre buzdítja őt. Ez pedig döntő egy ilyen intenzív, lengyel drámán alapuló előadásnak. Magyarazatképpen szóba hozta Urbán András Női sorsok c., hasonló tematikájú rendezését, amelyben „olyan sűrűn volt megtöltve a doboz, hogy szinte rám [a nézőre] ömlött a tartalma, és én magam akartam tartani azt a bizonyos negyedik falat, nehogy elleljen.”

Apokalipszis magyar módra

„Mi volt egy nép? Mi ezer év? Költészet és zene?
Arany szava?...Rippliszine? Bartók vad szelleme?...
„Rosszabb voltam,mint ezek?...Magyar voltál,ezért!
És észtt voltál,litván,román...Most hallgass és fizess.
Elmúltak az aztékok is. Majd csak lesz,ami lesz.
Egyszer kiás egy nagy tudós,mint avar lófejet
A rádióaktív hamu mindent betemet.”

Márai Sándor szavai visszhangoztak bennem rettenetes keserűséggel, amikor fokozatosan lement a fény az előadás végén azokról az elszomorítóan furcsa, szarvasmarhaféjú véglényekről, akik a végső, a nemzet jövőjét vizionáló rekvieemben méla lassúsággal lézengtek a színen.

A recensens drámai hangulatban tévelyeg ki a színházból: Megfejtésre váró képsorok, a magyar népi lét és (kultúra) minden rossz sztereotípiája – hol csak ironikus, hol szatirikus-nosztalgikus, hol megfejthetetlen vagy éppen megfejthető szimbólumokkal tárul eléink. Néhányunkat a nézőtérientorokfojtogató sírásra késztet, mások - a közelemben ülő néhányan, zavart vihogással konstataálják a számukra megfejthetlent. Pedig ez az izzig-vérig érzéki látványelemekkel, meghökkentően kifejező képsorokkal, zenével, tánccal operáló előadás mindent elmond rólunk, magyarokról olyan szűrőn át, ahogyan ők látnak minket! És persze mindeközben mi magunkat is. Hogy kik azok az ők? Hát a kisebbségi magyarok! Jelen esetben a temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház és a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház egyesített alkotói gárdája. Urbán András (sajnálatosan érvényes) mondandókkal sűrített rendezésében, a játsszók személyes valómássá áthevített előadásában.

Egyénekenként és közösségileg is mindazt a pofánkba üvöltik,

Magyar - A temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház és a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház koprodukciója

éneklik, zenélik és táncolják, ami feszíti őket.

Már az előadás eleje is vészjósló! Fekete mellény, fekete nadrág, fehér ing! Felsorakoznak a szereplők – hosszan énekelnek – de csak egyetlen szó variációi hangzanak minduntalan: magyar, ungaro, hungarian, ungor-magyar stb. vészjóslóan hosszan énekelnek, dobolva, gitárral, hangszerekkel kísérve éneküket: a fojtott énekhangok egyre erősödnek, a mikrofonokban néha felsikít egy hang, néha kisüvölt egy-egy szó (magyar), a hangok egyre vészteresebben szólnak, míg nem megszállott üvöltéssé erősödnek-feljajdulnak és a nézők pofájába üvöltik: Bizony, kedves felebarátaim: most rólunk, magyarokról lesz szó – (síppal-dobbal-nádi hegedűvel).

Nemsokára a háttérben gyönyörű

hangon egy édesbús magyar dal szól, szöveg sem kell mindvégig, hogy érzékeljük (angolul is szólhat bárki néhány szó erejéig), tudjuk: rólunk van szó. Csodálatos, költői, non verbális színház eszközeivel érzékelteti az előadás mindazt, amit sugallni szeretne.

Kegyetlen képsor következik: Rémes látomás: kivágják a férfiak nyelvét, felszögezik egy deszkára és szégyentáblaként akasztják a szereplők nyakába. Hidegrázós és kifejező képsor: elveszik a nyelvüket? Elveszítjük a nyelvünket? És megint néptánc: nem véletlen: minket, magyarokat ez jellemez a világban! No meg, ami később jön: a szilaj paripa! Lóra termett a magyar! – sugallja a képsor! S mindeközben megjelenik hátul az óriás felirat a háttér vászrán, minden néző tudtára adandó: **”Ha nem mész Magyarországra, nem kell tiszteletben tartanod a kultúrájukat”.**

Reflexió ez is, bizonyos közelmúlti hazai plakátszlogenre! Ők viszont ott, a kisebbségben, azt gondolnak, amit akarnak és megengedhetik maguknak, hogy valljanak róla.

Magyar - A temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház és a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház koprodukciója

És attól kezdve elszabadul a megkomponált pokol: Megjelenik itt minden, ami szabad asszociációk lehetőségét és szabadságát adja a nézőnek. Sokféle hatás és sokféle értelmezési lehetőség! Én monomániásan csak a magamét írom! Pl. amikor a szereplők elementáris néptáncsal, hejehujával érzékeltetik –mit is? Hogy ilyen a magyar vagy ilyen is a magyar! Ez a kép rólunk a világban! És ez nem véletlen, hiszen sokszor mi magunk is ezt a képet sugalljuk! Szinte odaképelem a földre csapott kalapokat, a kalap mellé tűzött árvalányhaját (vagy netalán pántlikákat?) Sokféle hangszer hangjai adják a talpalávalót, miközben már megint crescendóban jajong, búsong a magyar népzene. Megjelenik az elmaradhatatlan ló, a csodapari- pa is! Óriási műfallosszalhágják meg az emblemikus állatot, alatta a „mi kis Romulus és Remusunk”. Ám megérkezik a Csodaszarvas. A mi emblemikus, mitikus állatunk! Nemsokára vérző sebbé változik a világ. Leírhatatlan a képek burjánzása, amely sosem öncélú és mind-mind megfejtésre vár! A lemeztelenített, földdel megszórt férfi és női alakok, az elburjánzó

vér látványa, a vörös hóhér-fejek alatti kegyetlen alakok, a csupaszon és véznán fekvő női testek, megkínozva és földdel elegyítve (újébóli) eljövendő tömegsirokat vizionálnak.

És a zene erősödik - az indulatokat a fantasztikus ének- és tánc- tudással rendelkező együttes képes sírássá, jajkiáltássá fokozni, míg végül a tehetetlenség artikulálatlan üvöltésévé sűríteti.

S akkor még nem szóltam az előadás egyik ékkövééről, az ormótlan Szent György szoborról a lóval. A színpadi turulról és a szörnyű sasokról, amely sajnos, a

kisvárdai Művészete Háza elegánsan felkövezett terén nemrég felállított izléstelen szoborra emlékeztem.

Ahogy Ady Endre írta: „Néznek bennünket a kultúrnépek. Látják képtelenségünket a haladásra, látják, hogy szamojéd erkölcsökkel terpeszkedünk, okvetetlenkedünk Európa közepén, mint egy kis ittfeljuttat középkor...”, ha egy kicsit már józanodni kezdünk, rögtön sikerül felkortyantani bizonyos ezeréves múlt kiszínezett dicsőségének édes italából...A vége az lesz, hogy úgy kitessekelnek bennünket innen, mintha itt sem lettünk volna.”

Éppen, ahogy az utolsó képben látjuk! Utcáinkon (nemcsak falvainkban) csordaszámban ténferegnek majd a színen látható szarvasmarhaféjű, gondolkodásra képtelen véglények. És ha így folytatjuk, a „rácsoz földgömbön” nincs többé számunkra hely!

Cserje Zsuzsa

Magyar - A temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház és a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház koprodukciója

Fekete lyukas vitéztörténet

Újvidéki Színház - Fekete

Írta: Lénárd Róbert Rendezte: Žanko Tomić

A történelmi témát aktualizáló, Lénárd Róbert szövegén alapuló előadás címe hallatán így látatlanban a Magyarra (Szabadkai Kosztolányi Dezső Színház és Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar színház koprodukciója, r. Urbán András) asszociálok. Valamiért azt gondolom, hogy Urbán Andrást fogok nézni, plagizált formában, és valamiért azt hiszem, hogy ez a két előadás kapcsolódik egymáshoz.

Ilyen elvárásokkal indítom magamban a befogadást, hogy aztán minden másképp történjen: egy hipermarket raktárában vagyunk (számomra kissé indokolatlan módon) és nagyon lassan, darabjaira hullva indul be az előadás, ami Balog István 1812-es, Fekete Györgyről íródott vitézi drámáját idézi, hősies történetet vázol fel, aktualizált változatban. A Monarchiabeli magyar nyelvet parodizáló vulgáris szöveg és a sarkított jellembrázolás egy Rózsa Sándor-képregény hangulatát idézi, a darab humora sem szofisztikált, a nyelvezetre és a könnyed szórakozást támogató gegekre épül.

Sarkalatos pontja ez a Lénárd-féle nyelvezet a Feketének: annyira meghatározza az előadást a 19. századi nyelvet kifordító szöveg,

Fekete - Az Újvidéki Színház előadása

hogy a darab szinte adja magát a pop-kulturális utalásokkal teli rendezésre: Žanko Tomić zombikkal, akciófilm-hősökkel teli szkeccs-komédiát vázol fel. A hab a tortán a Klemm Dávid által szerzett zene, amely musical-betétdalokkal spékeli meg az előadást. A zenei felhozatal is eklektikus: a szereplők hol rappelnek, hol rockot énekelnek, hol táncdalt, a lényeg, hogy mi nézők nem szűkölködünk a muzikális ingerekben sem.

Az ilyenféle extremitásokban újragondolt hőstörténet egyik problémája, hogy a sok bába között elvész a gyermek: van egy karakteres szöveg, egy, a szöveget és annak humorát támogatni

vágyó rendezés és egy harmadik elemként felbukkanó zenei kompozíció - ezeknek az összetevőknek kéne összeformálniuk fogyasztható egytálétel, de az előadásnak inkább pillanatai vannak, mint egyetlen, jól leolvasható íve. Számomra a három koncepció (szöveg, rendezés, zene) inkább szétart, minthogy erősítené egymást, és emiatt a színészeknek is nehéz feladattal kell megbirkóznuk, hiszen nem lehet nekik jól összefogni az előadást egy pontosan kidolgozott színészi nyelv hiányában. Pedig a darab témája igen aktuális (lehetne): Fekete nagyvagányból forradalmárrá nővi ki magát, majd törökverő vezérré lesz, hogy végül az utolsó betétdalban hatalmát politikusként ünnepelje, alattvalói megszállottan éneklik a „kire kell szavazni” kampányszöveget. Van ennek a karakternek egy íve, ami számomra nincs elég alaposan bejárva. Pedig van itt minden: fegyvert ragadó tesztoszteron szagú férfiak, a hősökért rajongó nők, megalkuvók, szerelmesek – egyszóval mindenféle szerep, amelyet egy pontosabban meghatározott koncepcióval talán jobban ki lehetne aknázni. Persze az is lehet, hogy bennem nem állt össze eléggé ez a Fekete történet.

Fekete - Újvidéki Színház, Mészáros Árpád, Crnkovity Gabriella

KISVÁRDA MEGLEPETÉS VENDÉGE

Cseh Tamás és a sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház emlékestje

Sosem voltam még semmiféle spirituális szertartáson. Pontosabban szellemidézős szeánszon még nem vettem részt – egészen tegnap éjjelig. Ugyanis a sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház produkciója észrevétlenül alakított ki a közönségből egy „szektát”. A szertartás vezetője, a „főguru” maga az énekesnő, Gajzágó Zsuzsa volt, aki egyébként nyíltan és kimondottan vállalta ezt a szerepet: „beszivárgott az epiztemológia”, ahogyan ő fogalmazott a két-három bevezető dal után. Az ő kérésére fogtuk meg egymás kezét, és közös energiaáramlataink valamint csendünk segítségével pár másodperc múlva meghallottuk a szellem lépteinek kopogását. Cseh Tamás szellemére voltunk mi itt, Kisvárdán hivatottak. És a küldetés sikerrel járt, hiszen nemcsak az említett személyt, de állandó társát, a dalok szerzőjét, Bereményi Gézát is lecsalogattuk a Rákóczi Stúdió színpadára. Legalábbis, én úgy éreztem.

Az ismert és kevésbé ismert dalok eléneklésén keresztül nemcsak Gajzágót „szállta meg” a huszadik század egyik legismertebb éneke, hanem átszellemült

Gajzágó Zsuzsa - Rajttamaradt télikabát, a sepsiszentgyörgyi Tamási Áron színház előadása

látszódott a hegedűs, Ráduly Zsófia, és a két gitáros, vokalista és olykor szólóénekes Simó Lakatos Barna és Fekete Dávid arcán is. A körülbelül másfél órás „ceremoniában” az volt a varázslatos, hogy még a szkeptikusabb nézők is érezték (talán látták is) Cseh szellemét. Gajzágó színpadias gesztusaival, intenzív arcjátékával elmondott prózai és zenés részekkel azt üzenete számunkra: ő nem akarja utánozni az egyszerű(bb) előadásmóddal bíró énekmondót – bár mély, tónusos hangja még passzolt is az eredeti férfihanghoz. Ő csupán

megidézi, élénk tárja gondolatvilágát, zeneiségét. Ezáltal mehetett végbe az a folyamat, hogy a színpadon egyszerre Cseh-Gajzágó Zsófiát és/vagy Gajzágó-Cseh Tamást láttuk (és éreztük). A hangulat- és ritmusváltásokban bővelkedő, nosztalgikus est folyamán felcsendült az előadás címadó dala, a *Rajttamaradt télikabát*, a *Rubinpiros tangó*, az *Életem utolsó gesztusa* és a *Csönded vagyok* valamint figyelemmel kísérhettük *Désire* és *Antoine* történetét is. Persze, dalban elbeszélve. Akár egy ballada.

Cseh Tamás lágy, meleg (felvételtől hallatszódó) hangjával indult az előadás, ő hívott meg minket a koncertre. És a keretes szerkezethez híven, az ő elhaló lépteivel zárult a szeánsz. Itt volt. Elment. Hazatért. Jó, hogy megidéztük. És jó, hogy visszaengedtük az égbe.

És ahogyan a koncert végén sem felejtette el az énekesnő, úgy én sem feledkezem meg a köszönetnyilvánításról: Köszönjük, Tamás! Köszönjük, kedves zenekar! Köszönjük, Tamási Áron Színház!

Németh Fruzsina

Mai program:

16:00 – Székely Csaba:
BÁNYAVIRÁG

A Nagyváradi Szigligeti Színház előadása. R.: Hunyadi István.
(versenyelőadás)

Helyszín: Rákóczi Stúdió

18:30 – Molnár Ferenc:
LILJOM

A Sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház előadása.

Rendező: Bocsárdi László
(versenyelőadás)

Helyszín: Művészetek Háza

20:30 – NOSTRADAMUS
– Világok vándora

Az ExperiDance Production előadása.

Rendező: Pozsgai Zsolt - Román Sándor

Helyszín: Cirkuszátor

Tótek - A Beregszászi Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színház előadása

Szűcs Nelli (Tótné), Tóth László (Tót) és Orosz Melinda (Ágika)

Szűcs Nelli (Tótné), Tóth László (Tót) és Orosz Melinda (Ágika)

Tóth László (Tót) és Trill Zsolt (Órnagy)

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak
XXIX. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:

Ungvári Judit

Fotó:

Illoszky Béla, theater.hu

Nyomdai előkészítés:

Fnor Reklámgrafika Kft.

Nyomdai kivitelezés:

Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szin haz.hu

A Magyar Színházak
XXIX. Kisvárdai
Fesztiváljának támogatói:

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

KISVÁRDA VÁROS
ÖNKORMÁNYZATA

Nemzeti Kulturális Alap

